

บทนำ

ณ อีกฟากฝั่งของมหาสมุทร
รัชสมัยคังซีปีที่สิบห้าแห่งราชวงศ์ชิง คลื่นความร้อนอันแสนอบอ้าว
ของฤดูคิมหันต์ได้แผ่กระจายครอบคลุมพื้นที่ทั่วทั้งเกาะหลิวฉิว*

ลมมหาสมุทรที่เคลื่อนไหวอย่างไร้ทิศทางราวคนเพนจรอยู่กลางทะเล
โลดทะยानำหน้าใบเรือขนาดใหญ่ที่กำลังขยับขึ้นลงอยู่บนผิวน้ำ พุ่งผ่าน
เข้าไปที่ท่าเรือทะเลของหลิวฉิว ม้วนเอาคลื่นน้ำสาตกระทบชายฝั่งดัง
ครืนครืน

นอกจากบรรดาขุนนางอำมาตย์ในชุดแต่งกายเต็มยศที่มาคอยยืน
ต้อนรับคณะราชทูตจากประเทศจีนในหอกระซับไมตรีที่ประเทศหลิวฉิว
ก่อสร้างขึ้นเป็นพิเศษเพื่อการนี้แล้ว บนฝั่งทะเลยังมีดวงตากกลมโตที่กำลัง
หลบมุมแอบมองดูอยู่อีกคู่หนึ่ง

* เกาะหลิวฉิวคือหมู่เกาะที่ตั้งอยู่ตรงกลางระหว่างประเทศไต้หวันและประเทศญี่ปุ่น

จอมใจนางกัท

"อา... เรือใหญ่โตมโหฬารยิ่งนัก!"

หลังจากเสียงอุทานนั้นดังขึ้น ที่หน้าผาหินเหนือขึ้นไปทางด้านขวาของ หอกระซิบไมตรีปรากฏใบหน้าน่ารักกระจ่มกระจิมของเด็กสาววัยสิบสอง สิบสามคนหนึ่งเผล่ออกมาจากด้านหลังก้อนหินใหญ่ ดวงตาสุกใสมีประกาย ชุกช่นจับจ้องไปที่เรือลำใหญ่ซึ่งงดงามอลังการกว่าเรือของประเทศตนจนน่า ตะลึงลาน

"องค์หญิง อายยืนศิระชะออกไปมากนัก หากถูกพบเห็นเข้า..."

เด็กสาวอายุใกล้เคียงกันที่ยืนอยู่ด้านข้างริบดึงร่างที่ชะงักออกไปของ 'องค์หญิงซ่งซย่า' แห่งประเทศหลิวฉิวไว้อย่างแตกตื่นระคนกังวลใจ

"ไม่มีทางหरोกเสี่ยวเจ้า ตอนนีผู้่อากำลังจ้องมองเรือวิเศษกันจนตาไม่ กะพริบ ไม่มีใครสังเกตเห็นพวกเราหโรก"

ซย่าเอ๋อรักล่าวพลางหดกายหมอบต่ำ แต่ดวงตากลมโตทั้งคู่ยังคง ตรึงติดอยู่กับเรือลำใหญ่มีมาที่กำลังเล่นกรี๊ดฉิวน้ำตรงเข้ามาในปากอ่าว วันนี้คือวันที่คณะราชทูตประเทศจีนมีกำหนดมาถึง เพื่อจัดการต้อนรับ ให้สมเกียรติ ชาวหลิวฉิวทั้งเกาะต่างเห็นดเห็น้อยเมื่อยล้าติดต่อกันมาเป็น เวลาหลายวัน แทบจะเรียกได้ว่าทุ่เมทกำลังและสติปัญญาจนสุดความสามารถก็ว่าได้

ทั้งนี้เพราะสำหรับประชาชนชาวหลิวฉิว ประเทศจีนก็คือดินแดน สวรรค์ที่อยู่ห่างออกไปไกลโพ้น เป็นดินแดนแห่งอารยธรรมที่มีเทพดาและ ปราชญ์เมธีอาศัยอยู่ คนธรรมดาไม่อาจลบหลู่หรือล่วงล้ำกรายได้ ประเทศหลิวฉิวอยู่รอดปลอดภัยได้ก็เพราะพึ่งพาดินแดนสวรรค์แห่งนี้ แม้ กระทบัษัตรีย์ที่จะขึ้นครองราชย์องค์ใหม่ยังต้องได้รับราชโองการแต่งตั้ง

จากดินแดนสวรรค์เสียก่อนจึงจะครองราชย์ได้

ดังนั้นการเตรียมงานต้อนรับคนจากดินแดนสวรรค์อย่างยิ่งใหญ่
อลังการจึงถือเป็นภาระหน้าที่ที่สำคัญอย่างยิ่งยวดของคนหลิวฉิวประการหนึ่ง
และสำหรับนาง แน่ใจว่าย่อมไม่มีทางพลาดโอกาสที่ยากจะพบเจอ
เช่นนี้!

"อู๋ย! พวกเขาจะขึ้นฝั่งแล้ว เรารีบเข้าไปดูใกล้ๆ เถอะ!"

ชยาเอ๋อรีบร้องพลางชะโงกกายออกไปอย่างตื่นเต้น ผมยวสลุยซึ่ง
ถักร้อยไว้ด้วยไข่มุกกลมทะเลพัดกระโชกจนปลิวสยาย

"ไม่ได้เพคะ! องค์หญิง... อู๋ย!"

เสี่ยวเจ้ารีบยื่นมือไปคว้าร่างของอีกฝ่าย แต่ไม่ทันระวังตัวทำกลับ
สะดุดเอาแรงหินจนร่างล้มคะมำไปข้างหน้า

ชยาเอ๋อรู้ทุทานเบาๆ มือหนึ่งรีบคว้าตัวเสี่ยวเจ้าไว้ ส่วนอีกมือก็ยก
ชายกระโปรงเตรียมรุกคืบไปยังก้อนหินเบื้องหน้าซึ่งใหญ่พอจะใช้เป็นที่พักบัง
กายแห่งต่อไป

"ที่ผ่านมาก็ไม่เห็นจะเกิดเรื่องอะไร เจ้าอย่าได้กังวลเกินไปนักเลย"

"องค์หญิงอย่าขยับไปข้างหน้าอีกเลยเพคะ ประเดี๋ยวตกลงไปคอหัก
ตาย แล้วข้าน้อยจะตอบท่านอ้ออย่างไร"

ขณะที่องค์หญิงซึ่งชยากำลังจะขยับกายไปข้างหน้าอีกหนึ่งก้าว
เสียงกระแอมในลำคอก็ดังขึ้นจากด้านหลังของคนทั้งสอง ชยาเอ๋อรั้งแขน
ที่อ้อม จากนั้นค่อยๆ หันกายกลับไปอย่างเชื่องช้า ทำทางหวาดกลัวราวกับ
เด็กน้อยที่ถูกจับได้ว่ากำลังเล่นซุกซน

"พี่อู๋วู๋ ทำไมท่านถึงมาที่นี่ได้"

จอมใจนางกัท

"เพราะว่าท่านอยู่ที่นี้ไงเล่า"

นางตอบเสียงราบเรียบ

อวิวู้เป็นครุฑที่อยู่ในวัยกำดัด แต่ไบหน้าดังงามเปล่งปลั่งนั้นกลับทอประกายเยือกเย็นสุกุ่มและเฉลียวฉลาดเกินวัย นั่นเป็นเพราะนางคือธิดาของท่านราชครู กอดตำราท่องโคลงเขียนกาพย์กลอนมาตั้งแต่เยาว์วัย ความรู้ในภาษาย่นสูงส่งจนแตกฉาน และเป็นเพราะเหตุนี้เอง อ่องแห่งหลิวฉิวจึงส่งนางมาเป็นเพื่อนเรียนขององค์หญิงซ่งชยา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า จะสามารถถึงความสนใจขององค์หญิงซ่งชยาที่แสนจะซุกซนมาสู่การรำเรียนได้

"พี่สาวที่ประเสริฐ ท่านลองดูเรือวิเศษลำนั้นสิ มันช่างใหญ่โตมโหฬาร ยิ่งใช่ไหม"

ชยาเอ๋อรั้งไ้ไปยังเรือซึ่งกำลังลอยล้าอยู่ในทะเลกลางขวนสนทนาอย่างตื่นเต้น เพราะนางทราบดีว่าอีกฝ่ายจะต้องออกมาตามนางกลับไปท่งหนังสืออย่างแน่นอน

"พวกเราชื่นชมมันอีกสักพักได้ไหม แต่อีกสักประเดี๋ยเดียวเท่านั้น"

"ท่านอ่องทรงมีบัญชาให้คนออกตามหาท่านไปทั่ว"

อวิวู้ไม่มีท่าทีจะสนใจ สองตาไม่ได้ชำเลื่องแลไปทางเรือลำนั้นแม้แต่แวบเดียว

"ท่านพ่อตามหาข้า?"

แย่แล้ว ท่านพ่อจะต้องทราบอย่างแน่นอนว่านางรักสนุกจนหนีเรียน จึงได้ใช้คนมาตามตัวนางกลับไป

องค์หญิงซ่งชยาลุกพรุดขึ้นทันทีพลางรีบปิดทราวยออกจากเสื้อผ้า

สีหน้าท่าทางเปลี่ยนเป็นร้อนรนจริงจังขึ้นมา

"ไม่ขมดูเรือลำนั้นแล้วหรือเพคะ"

อวีวู่ถามด้วยสีหน้าครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง

"ไม่ดูแล้ว ไม่ดูแล้ว"

ชย้าเอ๋อริบคว้ามืออวีวู่และเสี่ยวเจ้าออกวิ่งไปยังรถม้าที่จอดอยู่ด้าน

หน้าด้วยความเร็วสุดฝีเท้า ริมฝีปากบ่นพึมพำกับตัวเอง

"องค์หญิงเฟิงจะนึกออกละมังว่าต้องท่องหนังสือ"

เสี่ยวเจ้าถามพลางแอบหัวเราะในใจ

"ข้ากำลังตกที่นั่งลำบาก เจ้ายังมีแกลใจล้อข้าเล่นอีกหรือ"

ชย้าเอ๋อริบป็นขึ้นรถม้า

"ข้าไม่สนแล้ว อีกสักครู่ที่อวีวู่จะต้องช่วยข้านะ"

นางเอนกายเข้ากอดเอวอวีวู่ที่เฟิงจะป็นตามขึ้นมาอย่างอดอ้อน

ออเซาะ

"ท่านว่าวันนี้ข้าควรท่องอะไรให้ท่านพ่อฟังดี คำสอนของขงจื้อดีไหม"

อวีวู่หยิบผ้าเช็ดหน้าสีขาวสะอาดออกมาซับเหงื่อที่หน้าผากให้ชย้าเอ๋อริบอย่างอ่อนโยน ยิ้มบางๆ ตอบว่า

"ขอเพียงองค์หญิงท่องออกมาได้ ท่องอะไรก็ยอมดีทั้งนั้น"

ช่างเป็นคำตอบที่จริงใจและตรงไปตรงมาเป็นที่สุด ชย้าเอ๋อริบเห็นหัวเราะแห้งแล้งกล่าวอย่างหัวน้ใจว่า

"ถ้าเช่นนั้นเอาที่สั้นที่สุดจะดีกว่า"

ขณะที่รถม้ามุ่งหน้าไปยังตัวเมือง องค์หญิงน้อยอายุเพียงสิบสามแห่งประเทศหลิวฉิวก็ขุ่นวายอยู่กับการท่องตำราไปตลอดทาง ไม่ว่าท่านอ้อง

จอมใจนางท้าว

จะเรียกนางกลับด้วยสาเหตุอะไร เตรียมตัวท่องเที่ยวได้สักบทสองบท ย่อม
ไม่เสียหาย

เรียกว่าเตรียมการไว้ก่อนย่อมปลอดภัย!

7

ภายในปีเดียวกัน ณ กรุงปักกิ่ง
เขาไม่ยากเชื่อเลยว่าทุกคนพร้อมใจกัน ‘หลอก’ ให้เขากลับมา
ท่ามกลางผู้คนที่มีร่วมดื่มอวยพรกันอย่างอุ้นหนาฝ้าคั่งภายในตำหนัก
ห้อง ซาคังกลับนั่งดื่มสุราอยู่เพียงเดียวตายด้วยสีหน้าเดือดดาล รวากับ
ต้องการสังหารคนที่กำลังดาหน้าเข้ามาอวยพรแสดงความยินดีให้หมดสิ้น
ไม่ให้เหลือแม้คนเดียว

"หึ ๆ เจ้าบ่าวสีหน้าบึ้งตึงเช่นนี้คิดจะฆ่าหมู่ใครให้กลัวกันหนอ"

ชายหนุ่มท่าทางองอาจเดินเสียงตายเป็นไปคารวะสุรามงคลเป็น
คนแรกทักขึ้นด้วยน้ำเสียงขบขัน

ซาคังขมวดคิ้วแน่น สายตาเย็นชาแข็งกระด้างถลึงมองมือเกอเลอ
อย่างดุตันแวบหนึ่ง จากนั้นก็หันหน้าก้มตาดื่มสุราของตนต่อไปอย่างเงียบ
กริบ

จอมใจนางกัท

"วันนี้เป็นวันมงคลของท่าน ทำไมจึงไม่ยิ้มแย้มเสียบ้าง!"

มือเกอเลอยังคงหยอกล้ออย่างกล้าหาญ ถึงแม้เขาและซาดังเพิ่งจะอายุสี่สิบเต็ม แต่ดูๆ ไปแล้วซาดังกลับเงิบขริมเอาจริงเอาจังกว่าเขามากมายอย่างเห็นได้ชัด

"เห็นท่านหัวเราะจนเบิกบานใจเช่นนี้ ไม่สู้ยกตำแหน่งเจ้าบ่าวให้แก่ท่านเสียเลยน่าจะเหมาะสมกว่า"

ซาดังลุกพรัดขึ้นยืนโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง เขาต้องเสียสติแน่ที่ยอมแต่งชุดเจ้าบ่าวที่น่าหัวเราะเยาะเช่นนี้ และนั่งเฉยๆ ให้ผู้อื่นบงการตามใจชอบ

"ไหนเลยข้าจะกล้า การแต่งงานครั้งนี้จักรพรรดิทรงพระราชทาน อากกล้าขัดพระราชโองการ แต่ข้าไม่มีความกล้าขนาดนั้นหรอก"

มือเกอเลอรีบปล้ำร่างซาดังให้นั่งลงที่เดิมพลางปลอบใจว่า

"อันที่จริงฝ่าบาททรงเห็นว่าท่านเป็นชายหนุ่มที่มีอนาคตไกล แต่ยังไม่ตบแต่งภรรยาเสียทีจึงทรง..."

"ชายหนุ่มที่มีอนาคตไกล? ยังไม่แต่งภรรยา?"

ซาดังเลิกคิ้วสูง สายตาเย็นชาปรายมองไปทางมือเกอเลออย่างไม่สบอารมณ์

"ในเมืองหลวงมีองค์ชายและท่านชายที่ยังหนุ่มแน่นมากมาย ทำไมพระองค์ไม่ทรงคัดเลือก แต่มาเลือกข้าซึ่งกำลังต่อสู้อยู่กับข้าศึกที่ชายแดนอันไกลลิบลับโน้นแทน"

"แม้องค์ชายและท่านชายจะมีอยู่มากมายก็จริง แต่ชายที่ทั้งหนุ่มแน่น ทั้งยังมีความดีความชอบจากการศึกสงครามเกรงว่าจะมีอยู่ไม่มากนัก"

ยังไม่ทันสิ้นเสียง ท่านชายเฮอส์เวิร์ทแห่งตำหนักอ่องมูผู้มีกิริยาท่าทาง
สุภาพเรียบร้อยท่วงท่างามสง่าก็ปรากฏกายขึ้นที่เบื้องหน้าคนทั้งสอง ทั้งยัง
เลือกนั่งลงยังฝั่งตรงข้ามของชาคังพอดิบพอดิ เอ่ยปากกล่าวเสริมขึ้นว่า

"นอกจากนี้ตอนที่กองทัพหลวงกำลังเผชิญศึกหนักจนใกล้จะเพลี่ยงพล้ำ
ใครกันหนอที่อาสาให้นำกำลังออกไปช่วยจนในที่สุดก็ประสพชัยชนะ อีกทั้ง
ยังทำให้เจ้ากบฏเก็งจิงจงศิริโรราบยอมรับความพ่ายแพ้กันแล้ว"

สามปีก่อนอุษานกัวยิงชี อ่องแห่งหยุนหนานได้ก่อกบฏขึ้น ทั้งยังได้
ได้รับความร่วมมือจากบรรดาอ่องอื่นๆ ยกกำลังเข้าโจมตีและยึดมณฑลทั้ง
แปดเอาไว้ได้อย่างรวดเร็ว กองทัพกบฏมีพลังอำนาจเข้มแข็งจนน่าสะท้าน
ใจ ไม่เพียงแม่ทัพรักษาเมืองแต่ละแห่งจะหมดปัญญารับมือ กองกำลังแปด
ธงซึ่งไม่คุ้นเคยกับชัยภูมิพื้นที่ก็บังเกิดความตื่นเต็นตึงเครียดจนไม่อาจทำศึก
จนกระทั่งจักรพรรดิคังซีทรงเริ่มกลัดกลุ้มกังวลพระทัย ชาคังที่อายุเพิ่ง
จะสิบแปดก็อาศัยความเชื่อมั่นในตนเองและความใจกล้าบ้าบิ่นของคนหนุ่ม
เสนอตัวนำศึกลงใต้

ชาคังเป็นคนตระกูลนำหล่า ซึ่งเป็นหนึ่งในแปดตระกูลสูงศักดิ์ของ
แมนจู นับตั้งแต่ปู่ทวดหนู่เออร์ฮาชื่อเป็นต้นมา ก็สืบทอดตำแหน่งผู้นำ
กองกำลังธงเหลืองมาทุกรุ่นทุกสมัย ผลงานในการสู้รบมีชื่อเสียงเป็นที่
ประจักษ์ต่อสายตาของทุกคน

บางทีนี่คงเป็นมรดกตกทอดอันดีงามของตระกูล จักรพรรดิคังซีทรง
ไม่สนพระทัยฟังเสียงคัดค้านจากเหล่าขุนนางอำมาตย์ รับสั่งอนุญาตตาม
ที่ชาคังกราบบังคมทูลขอ แหวกกฎเกณฑ์ที่เคยมีมาแต่งตั้งเขาซึ่งมีฐานะ
เป็นหัวหน้ากองกำลังธงเหลือง นำทหารได้ร่วมธงเขียวซึ่งประกอบด้วยกำลัง

จอมใจนางกัท

ทหารชาวฮั่นลงใต้ไปเพื่อปราบปรามพวกกบฏ

ผลก็คือชาคังได้พิสูจน์ให้ทุกคนเห็นประจักษ์ว่าเขาไม่ส่ายเลือนนักรบ
ตระกูลนำเหล่าอยู่เต็มตัว สองปีต่อมาเขาไม่เพียงปราบปรามผู้บัญชาการ
ทหารมณฑลส่วนซี้ซึ่งสวามีภักดีต่ออู่ซ่านก๊วยจนพ่ายแพ้ ยังรุดหน้าไปช่วย
กองกำลังที่เจียงหนาน รุกไล่ต้อนหนานอ่องเก็งจิงจงและผิงหนานอ่องซ่างจื่อ
สิ้นจนยอมรับความพ่ายแพ้ ในที่สุดกบฏสามเมืองบริวารก็เหลืออู่ซ่านก๊วยแต่
เพียงผู้เดียว

"ข้าคิดว่าฝ่าบาททรงเบิกบานพระทัยยิ่ง จึงพระราชทานรางวัลให้แก่
ท่านอย่างงดงามเช่นนี้"

มือเก้อเลอก่่าวเสริมพลางตบไหล่ชาคัง แต่ในใจกลับรู้สึกอายอยู่
บ้าง อันที่จริงการที่ชาคังได้รับพระราชทานการแต่งงานในครั้งนี้ เขาเอง
ก็มีส่วนเกี่ยวข้องอยู่บ้าง

"รางวัล? มีรับสั่งเรียกตัวข้ากลับ แล้วก็ยึดเยียดสตรีนางหนึ่งให้แก่
ข้า นี่หรือที่เรียกว่ารางวัล"

ชาคังย้อนถามเสียงดัง แววตาเย็นชาเมื่อครู่ในตอนนี้นำเปล่งประกาย
ดุตันด้วยโทสะ เขาไม่ยอมแต่งงานในเวลานี้จริงๆ

"จักรพรรดิทรงลืมนไปแล้วละมังว่ายังมีอู่ซ่านก๊วยอีกคนที่ยังไม่ได้กำจัด
ให้สิ้นซาก"

"ท่านอย่าได้พะวงจักพะวนแต่เรื่องสู้รบอยู่เลย ควรคิดถึงความสุขชั่วชีวิต
ของตนเองเสียบ้าง"

ท่านชายเฮ้อลึ่วโบกพัดพลางถอนใจยาว ชาคังผู้นี้จะแข็งทื่อไร
ชีวิตชีวาเกินไปแล้ว